

Μια **σφαίρα** στην πόλη δεν μπορεί να σκοτώσει κάποιον που δεν είναι ζωντανός. Και γύρω μας κυκλοφορούν πολλοί που κουβαλάνε το πτώμα τους και νομίζουν πως είναι ζωντανοί. Καμία σφαίρα δεν μπορεί να σκοτώσει κανέναν απ' αυτούς τους αδίστακτους που θέλουν να ζήσουν μια ήσυχη ζωή, που θα έκαναν οτιδήποτε για να συνεχίσουν να κουβαλούν στην πόλη αυτό το κουφάρι. Καμία σφαίρα δεν μπορεί να τους σκοτώσει, και δεν έχει λόγο να τους σκοτώσει. Δεν διαταράσσουν καμιά ομαλότητα που χτίζεται καθημερινά με τη βία, καμία κανονικότητα που κρύβει το φόβο.

Μόνο που η σφαίρα πέτυχε τον **Αλέξανδρο** πού ήταν ζωντανός . Είναι ζωντανός. Γιατί η ζωή δεν είναι αναπνοή κι η απώλειά της δεν μπορεί να διαπιστωθεί στο **νοσοκομείο**. Γιατί η ζωή αναπνέει στη σύγκρουση. Γιατί η ζωή αναπνέει όταν τρέχει πάνω απ'τους ακίνητους απ'τον φόβο δρόμους του εγώ, να βρεί τους έρωτες στα παγκάκια, το βλέμα των συντρόφων στις δύσκολες στιγμές, τα τσιγάρα στις λούφες, τις βόλτες στις σκοτεινές γωνιές, τα όνειρα και τα θέλω του εμείς.

Όσοι θέλουν να λένε ότι αυτό ήταν ένα **μεμονομένο περιστατικό** είναι σαν να κρύβουν ότι τα εγκατεστημένα στις δυτικές μητροπόλεις ταγμάτα του κράτους ασφαλείας είναι εκεί για να στοχεύουν με τις σφαίρες τους σε σώματα που εξακολουθούν να κινούνται άτακτα στην πόλη, σε μυαλά που εξακολουθούν να βρίσκουν λόγους να μισούν. Σε σώματα που η ιδεολογία της μηδενικής ανοχής ποινικοποιεί επειδή φτύνουν την κυρίαρχη αποσωματικοποιημένη κουλτούρα των cyber σχέσεων και των προκαθορισμένων διαδρομών. Σε σώματα που δεν μπορούν να ελεγχθούν ιδεολογικά παρά μόνο βίαια.

Όσοι επιλέγουν να μιλάνε μόνο για την “απανθρωπιά” της **δολοφονίας** ενός 16χρονου, όσοι δεν μπορούν να συγκρατήσουν τα σάλια που τους προκαλεί η κρυφή ηδονή του να παρακολουθούν ένα πιο πραγματικό σήριαλ στην **τηλεόραση** είναι όσοι δεν έχουν λόγους να αντιλαμβάνονται εμφυλιο-πολεμικά αυτό το γεγονός.

είναι όσοι έχουν λόγους να μην νοιώθουν ασφάλεια γι' αυτούς και την περιουσία τους και την ψάχνουν στο κράτος.
είναι όσοι γεμίζουν τα καταστήματα με κάμερες , όσοι πιστεύουν ότι αυτές στο δρόμο δεν είναι αρκετές.
Κι αυτοί που νομίζουν ότι αυτές θα τους σώσουν.
είναι όσοι στρέφουν τις καραμπίνες τους στους μετανάστες εκεί που οι δυνάμεις του στρατικοαστυνομικού συμπλέγματος δεν επαρκούν.
είναι οι τηλεθεατές που μπροστά στην δολοφονία του Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ στην υποδιεύθυνση αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη, απλά αλλάζουν κανάλι.
είναι όσοι στις εκτεταμένες συγκρούσεις που ακολούθησαν τις επόμενες μέρες , που έδειξαν ότι υπάρχουν πολλοί ακόμα “ζωντανοί” που διαταράσσουν την φαινομενική ομαλότητα, που έδειξαν πως η τάξη βασιλεύει αλλά δεν κυβερνά, που διεκδίκησαν ότι καμιά καταδίκη ή ρύθμιση δεν δίνει πίσω τις κλεμμένες ζωές, κατέβηκαν στο δρόμο μόνο για να μετρήσουν υλικές απώλειες.

Και είναι όλοι τους συνένοχοι του ελληνικού κράτους που τη νύχτα της 6/12/08, δια χειρός του **μπάτσου** Επαμεινώνδα Κορκονέα, στόχευσε, πυροβόλησε και σκότωσε τον 16χρονο **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟ**.

Το μόνο που τους αξίζει είναι οργή.
Το μόνο που μας αξίζει είναι οργή.

